

Ze sborových akcí

Ne	15. 11.	9:30	bohoslužby, P. Filipi
Čt	19. 11.	19:30	setkání nejen střední generace – promítání filmu Burma VJ a beseda
Ne	22. 11.	9:30	bohoslužby, Ester Čašková
Ne	22. 11.	15:00	rodinné odpoledne s deskovými hrami pro všechny generace
Út	24. 11.	14:30	setkání starších věkem
Út	24. 11.	19:30	ekumenické rozhovory nad Biblií (P.Filipi)
St	25. 11.	19:00	biblická hodina
Čt	26. 11.	19:00	rozhovor konfirmandů s presbytery a rodiči
Ne	29. 11.	9:30	1. adventní neděle – konfirmace, VP
Út	1. 12.	14:30	koncert pro nejen starší věkem
Ne	6. 12.	11:00	do 16:00; adventní trh
Po	7. 12.	16:30	schůzka křesťanské služby

Případné změny v programu po uzávěrce Hroznu lze najít na sborových webových stránkách <http://vinohrady.evangnet.cz>, které jsou pravidelně aktualizovány.

Hrozen vinohradského evangelického sboru vychází přibližně jednou za měsíc. Redakční uzávěrka je vždy 20. každého měsíce. Redakční kruh tvoří *Matěj Cháb* a *Jana Šarounová*. Jazykové korektury: *Jana Šarounová*. Tiskovou verzi programem $\text{\LaTeX} 2_{\epsilon}$ připravuje *Jan Mach*, internetovou *Jan Šaroun*. Adresa na internetu: <http://vinohrady.evangnet.cz/hrozen>. Příspěvky, reakce či dotazy posílejte na adresu sboru (Korunní 60, 120 00 Praha 2 – Vinohrady, tel. 224 253 550, e-mail: fsvinohrady@volny.cz) nebo přímo redaktorům. Určeno jen pro vnitřní potřeby vinohradského sboru. **Neprodejné.**

Na výletě z Poděbrad do Libice nad Cidlinou

Obsah

Podstatné je, patříme-li Kristu	2
Slova, slova, slova IX.	5
Skafandr a motýl	5
Sborová solidarita I.	7
Janské Lázně 2010	14

Podstatné je, patříme-li Kristu

Pohřební kázání při rozloučení s bratrem Jeronýmem Frintou 14. října 2009

Víme přece, že bude-li stan našeho pozemského života stržen, čeká nás příbytek od Boha, věčný dům v nebesích, který nebyl zbudován rukama. Proto zde sténáme touhou, abychom byli oděni šatem nebeským. Vždyť jen když jej oblékneme, nebudeme shledáni nazí. Pokud jsme totiž v tomto stanu, sténáme pod těžkým břemenem, neboť nechceme, aby z nás bylo svléčeno naše pozemské tělo, nýbrž aby přes ně bylo oblečeno nebeské, aby to, co je smrtelné, bylo pohlceno životem. Ten, kdo nás k tomu připravil a dal nám již Ducha jako závdavek, je Bůh. Jsme tedy stále plni důvěry, neboť víme, že pokud jsme doma v tomto těle, nejsme doma u Pána – žijeme přece z víry, ne z toho, co vidíme. V této důvěře chceme raději odejít z těla a být už doma u Pána. Proto nám také nadevše záleží na tom, abychom se mu líbili, ať už odcházíme domů, nebo zůstáváme v cizině. Vždyť se všichni musíme ukázat před soudným stolcem Kristovým, aby každý dostal odplatu za to, co činil ve svém životě, ať dobré či zlé.

2. Korintským 5, 1–10

Milí bratři a sestry,

s bratrem Frintou jsme se tu viděli při bohoslužbách ještě před 14 dny. Patřil k pravidelným účastníkům našich shromáždění, ale mohli jsme ho

potkat i v jiných sborech při různých setkáních.

Církev byla jeho domovem. Možná nejen kvůli víře, ale také kvůli spole-

čenství, které tu nacházel a které mu někdy nahrazovalo domácí prostředí. Nevím, jestli přemýšlel o smrti. Zval mě na návštěvu, ale nedošlo k tomu. A ani o sobě příliš nemluvil. Za kázání však vždycky děkoval a bylo vidět, že ho těší. Připustí si člověk v takovém věku – bratr Frinta by se v listopadu dožil 89 let – že „stan jeho života bude stržen“? Můžeme i o sobě říci, že „sténáme touhou, abychom byli oděni šatem nebeským“?

Jde-li o věčný život – a předtím samozřejmě o smrt, jsme na rozpacích a trochu nejistí. Tam, kde končí lidské zkušenosti, kde se nedají používat důkazy, jsou otevřené obě možnosti – věřit i nevěřit. Nevidíme ani my věřící, co bude dál, nevidí ani ti nevěřící. Tady totiž teprve začíná víra. Právě nad rakví se ukazuje, jak na tom jsme. Svědectví bible i mnoha dalších svědků nás vede k odvaze věřit a spolehnout se i na to, co nevidíme.

V nastávající sezóně nabízíme pobyt pouze s polopenzí. Snídaně budou probíhat v čase 7.30 –9.30 hod, večere 17.00–18.30 hod. Ubytování bude připraveno v sobotu po 14. hod, pobyt začíná společnou večeří v 17:30 hodin a končí v pátek ve 14:00.

SOLA FIDE – Ceník 2010

Ceny	Ubytování se snídaní	Ubytování s polopenzí
Osoba nad 12 let	375,-Kč /noc	450,-Kč /noc
Dítě od 3 do 12 let (včetně)	315,-Kč /noc	375,-Kč /noc
dítě do tří let na přistýlce (včetně)	50,-Kč /noc	
pobytová taxa	Cca 20 Kč dospělá osoba/den	

Ceník vleků najdete na www.cerna-hora.cz.

Prosíme, abyste v případě zájmu o dovolenou v Janských Lázních vyplnili tento anketní lístek (předběžnou přihlášku) a odevzdali jej sborové sestře do 1.12.

✂

Jméno a příjmení	Věk	Mám zájem o dětskou postýlku (ano/ne)

Rád(a) bych byl(a) ubytován(a) s:

Vyplněnou přihlášku odevzdejte, prosím, nejpozději do 1. prosince 2009 sborové sestře.

piho. Staršovstvo také rozhodlo, že letos v našem sboru nebudou

bohoslužby na Štěpána.

jaš

Janské Lázně 2010

Rádi bychom vás pozvali na společnou zimní dovolenou v rekreačním zařízení SOLA FIDE v termínu

Od soboty 13. 2. do pátku 19. 2. 2010

☞ **Ubytování** je ve dvoulůžkových (a několika třílůžkových) pokojích (většinou mají pokoje koupelnu a WC, některé pokoje mají přistýlky, k dispozici jsou 3 dětské postýlky). Místa je dost, přesto pokud by se nedostávalo, je možné ještě dát na některé pokoje molitany (kdo by chtěl být v pokoji se třemi postelemi ve čtyřech, je to také řešení ??? hlavně pro ty, kdož mají menší a skladnější děti).

☞ **Stravování** v ceníku je cena polopenze, odběr stravy je možné na místě domluvit podle potřeby (začíná se večerí 13.2. a končí snídaní 19.2.). Stejně jako v loňském roce bude v poledne k dispozici polévka.

☞ Při obsazování jednotlivých pokojů se budeme snažit vycházet z vašich přání, a proto bychom rádi požádali ty z vás, kteří po-

jedou sami nebo naopak ve větším počtu, aby věnovali pozornost té části níže uvedeného dotazníku, kde je možné uvést, s kým si přejete být ubytováni.

☞ **Cena za pobyt** pod tímto textem je tabulka s ceníkem, podle kterého si můžete spočítat cenu pobytu. V tomto roce SOLA FIDE požaduje zálohu na pobyt ve výši 1000 Kč na osobu. Tu je nutné složit do 10.1.2010 (informace o tom, jak a komu zálohu skládat, budou ve farní kanceláři). Pokud pobyt zrušíte, je potřeba zaplatit storno poplatek (při zrušení méně než 14 dní před příjezdem 50% a méně než jeden týden před příjezdem 100% z ceny ubytování. Pokud nepojedete z důvodů nemoci, vybírá se jen manipulační poplatek 100 Kč (je však potřeba mít potvrzení od lékaře).

Omezenost lidského života smrtí je velmi bolestná věc, i když se člověk dožije téměř devadesátky. Vitální bratr Frinta, který se bezmocnosti nepoddal, ani když si zlomil ruku a pak i nohu, byl příkladem lidské houževnatosti. Mnozí si už mysleli, že to nezvládne, ale on to zvládl. Nechtěl být upoután na lůžko, izolován v nemocnici nebo v domově důchodců. Chtěl žít jako svobodný člověk, který si dělá, co chce. A tak také žil – i zemřel. Svrázný sběratel nálepek, kulturně vzdělaný muž, se kterým si mnozí nevěděli rady. Pán Bůh si bude vědět rady.

Bratr Frinta zemřel náhle, nečekaně. A jeho smrt připomíná nám živým – pozůstalým, že jsme tu všichni jen na přechodnou dobu. Apoštol Pavel, který se živil šitím stanů, užil příklad stanu jako přechodného bydliště. Stan není nic trvalého. Stan našeho pozemského života bude stržen. Počítejme s tím. Ale Bůh s námi nemá jen nějaké přechodné záměry, nýbrž záměry trvalé. A to trvalé nás teprve čeká. Příbytek u Boha v nebesích. My máme zatím zkušenosti jen s tím přechodným. Apoštol však dokáže z pohledu víry počítat s tím, co ještě nikdo nezažil: s trvalým bydlištěm u Boha. Vede ho k tomu víra v ukřižovaného a vzkříšeného Ježíše Krista. Ten přece slíbil všem, kteří v něj věří, že je přivede k sobě, do svého příbytku v nebesích.

Většinou se nám tato vyhlídka ale

zdá daleko v budoucnosti a také příliš nejistá. Co máme z toho, že je Kristus už v nebi, když my jsme pořád ještě na zemi? Pán Bůh rozumí naší nejistotě. A proto nás tu nenechal opuštěné – ale dal nám závdavek, dal nám záruku, fant, kousek toho, co bude. Dal nám Ducha svatého. Duch je totiž nebeská skutečnost a patří naprosto jednoznačně k Bohu a k Ježíši Kristu. A také obráceně: kde je Duch svatý, tam je Bůh a Ježíš Kristus a také kousek nebe. A tak jsme pořád ještě daleko od Pána, ale zároveň jsme díky Duchu svatému Pánu velmi blízko. On je v nás, probouzí v nás víru, dává nám odvahu a naději, stojí při nás v našem selhávání, zahání a překonává zlé myšlenky. A přibližuje nás nebi. Víte, co vlastně dělá nebe nebem? Bezprostřední blízkost Boží. To, že budeme kolem svého Pána a nic nám už nebude překážet. Budeme ho vidět takového, jaký je. To už nyní dostáváme zlomkovitě, s určitým omezením skrze Ducha svatého. Omezuje nás ještě naše pomíjivé tělo a podmínky tohoto světa, omezuje nás hřích a pokušení, bolest a smrt. Ale Duch tu je. A Duch funguje, pracuje, působí. Duch svatý nás při křtu uvádí do nového života, když řekneme: „Ano, Bože, jsem tvůj a ty na mě pracuj. Přijímám tvou nabídku, že chceš být se mnou. I já chci být s tebou.“ Jestliže jsi uvěřil a byl pokřtěn v Kristovo jméno, pak máš u Boha svůj příbytek už teď. To, co jednou

budeš, jsi v Božích očích už nyní. Náš vztah k Bohu se přece po smrti nijak nezmění. Ani Boží vztah k nám. Co budeme mít, máme už teď. Boží děti jsme už nyní. Tomu plnému společenství však zatím brání to pomíjitelné tělo. A tak možná v této souvislosti pochopíme, že apoštol říká: sténáme touhou, abychom už byli u Pána, abychom byli oblečeni šatem nebeským. Neznamená to, že si nevážíme života, těch stvořených darů, které tu máme. Ale pokud jsme doma v tomto těle, nejsme doma u Pána. Dokonale to nejde oboje naráz. Ale je to jako množina, která se překrývá. A tak křesťan existuje vlastně dvakrát: jako ten starý člověk, hříšný Adam, a zároveň jako vzkříšený nový člověk v Kristu.

To má ovšem dalekosáhlé důsledky. To, abychom si sami sebe mnohem víc vážili, když si nás takhle váží Bůh! Vždyť jsme jeho nové stvoření. Jsme určeni k životu v nebi. Bez jakékoliv pýchy je to dost dobrý důvod k radosti a vděčnosti a vyrovnanému životu. Co se nám ještě může stát, když s námi Bůh už udělal takovéhle věci? „Jsme tedy stále plni důvěry“, říká apoštol. Jak by ne! Víra vede k naději a dává člověku svobodu i v pohledu na sebe a na konec života. Někdy se přizpůsobujeme tomuto světu v názoru, že vlastně žijeme všichni stejně a teprve pak se ukáže, jestli vzkříšení bude nebo nebude. To je veliký omyl! Jestliže víme,

že už jsme vzkříšeni, že máme svoje pevné, trvalé bydliště v nebi, že jsme Boží děti, ať se děje, co se děje – nebo ať se ještě bude dít cokoliv – pak jsme stále plni důvěry. Máme důvod k radosti a vděčnosti. A tento postoj se musí projevit i v tom, životě, který je nám ještě uložen. K životu je někdy potřeba více odvahy než ke smrti. Myslím, že bratr Frinta prokázal velkou odvahu k životu.

Neměl to jednoduché sám se sebou, a ani ti kolem něj to s ním neměli jednoduché. Život v osamělosti, život v určité bezradnosti, v nemoci a bolesti je těžkým úkolem. „V tomto stanu sténáme pod těžkým břemenem“. Ale jsme plni naděje, že nás čeká změna, která stojí zato.

Ano, musíme se všichni ukázat před soudným stolicem Kristovým. Naše viny vyjdou najevo, asi se budeme stydět a možná nám leccos bude líto. Naše hříchy nebudou zamlčeny, ale odpuštěny. Tím Soudcem totiž není nikdo jiný než ten, který zemřel místo nás. Ježíš Kristus je náš Soudce i Přímluvce. Vzal naši věc do ruky, aby nás bránil a obhajoval. A tak to důležité, vlastně to vůbec nejdůležitější v životě je, abychom se mu líbili. Ať jsme ještě tady na cestě nebo už doma, u něj. Není podstatné, kde jsme. Podstatné je, patříme-li Kristu.

S bratrem Frintou se loučíme v naději, že Kristu patřil. Víra ho držela a kultivovala. Ve společenství církve nacházel rodinu, pro kterou byl ve

diskuzí o Barmě.

Zváni jsou všichni bez rozdílu

věku, přiveďte i své známé.

jaš

Zdroje:

http://www.clovekvtsni.cz/download/pdf/barma/02_Informace_o_filmu_Barmsky_VJ.pdf

<http://www.clovekvtsni.cz/index2.php?id=337&idArt=1213>

📄 Z jednání staršovstva

Staršovstvo na své pravidelné schůzi 8.10.2009

- přijalo za novou členku sestru Uhrovou,
- zvolilo místokurátorem br. Lubora Kaplana (místo Jakuba Šilara, který rezignoval na funkci presbytera),

- schválilo rozdělení darů sborům dle rozhodnutí sborového shromáždění – na doporučení seniorů bylo vybráno 14 sborů, z nichž každý obdrží 20 000 Kč,
- jednalo o změnách v programu – jedenkrát za měsíc se budou konat ekumenické biblické hodiny pod vedením bratra prof. Fili-

se účastní osm až deset lidí. V seznamu hlasovných údů vedeme kolem osmdesáti sester a bratří, a to je asi ta aktivnější základna.

3) Máme radost i z našich středečních biblických hodin, podobně jako z biblické hodiny v naší kazatelské stanici v Nové Roli. Pokoušíme se shromážďovat i děti k jejich zvláštním shromážděním, podobně se setkáváme nejméně jednou měsíčně na ekumenické biblické hodině s našimi římsko-katolickými sestrami a bratřími. Pro veřejnost spolupřidáme nejen předvánoční koncerty.

Pozvání

V rámci setkání nejen střední generace se ve čtvrtek 19.11.v 19.30 koná v sále v 1. patře promítání filmu Barmský VJ.

Film získal řadu ocenění na mezinárodních festivalech, mimo jiné Zvláštní cenu Václava Havla na festivalu Jeden svět a hlavní cenu na dokumentárních festivalech CPH: DOX v Kodani a IDFA v Amsterdamu. Film zachycuje protivládní demonstrace v Barmě v září roku 2007 a jejich následné surové potlačení.

Záběry dramatických událostí, zachycené asi třemi desítkami odvážných mladých Barmánců z exilové televizní stanice Democratic Voice of Burma, se objevily ve zpravodajství všech významných světových médií a

4) Radost nám dělá každý nový človíček, nedávno při svátku Díkčinění jsme přivítali dvě sestry vyššího věku, které se pomyslně vrátily k víře, ve které se pohybovaly od dětství, život je však zavál do jiných míst. Radostí je pro nás i zatím úspěšná snaha opravovat náš evangelický kostelík, který si v nedávné době připomínal sté výročí. Jsme vděční za solidaritu vinohradského sboru Českobratrské církve evangelické, kteří ochotně spolu nesou břemena jiných.

Radek Matuška, farář

byly po určitou dobu jedinou možností, jak se svět mohl dozvědět o skutečné situaci v Barmě. Strhujícím způsobem sestavený dokument nabízí podrobný a navýsost autentický záznam tehdejších událostí, kdy Barmánci po devatenácti letech překonali svůj hluboce zakořeněný strach z vládních represí a vyšli za mohutné podpory buddhistických mnichů do ulic Rangúnu.

Promítání filmu v prostorách sboru je možné díky kampani Společnosti Člověk v tísní s názvem „Zorganizujte promítání filmu Barmský VJ!“. Nabízí lidem zdarma tento oceněný dokument o šafránové revoluci pod podmínkou, že sami uspořádají promítání pro své známé s následnou

své tvrdohlavosti náročným členem. Byl mezi námi rád. To je díky vám všem, kteří jste o něj pečovali, hovořili s ním, navštívili ho. Teď už ho můžeme v pokoji svěřit Pánu nejlaska-

vějšimu, který má nebeskou trpělivost nejen s bratrem Frintou, ale s každým z nás. Amen.

Ester Čašková

Slova, slova, slova IX.

Požehnání

Většina slov probíraných v této rubrice se do „obecné církevničtiny“ probíjela již v prvním kole, tedy v době, kdy Cyril s Metodějem přemýšleli, jaký výraz použít při tvorbě staroslovenštiny, aby byl určitý pojem srozumitelný i slovanskému posluchačstvu. S dnešním výrazem je to ale jinak. Věrozvěsti totiž ve svých písemnostech používali výraz „blagosloviti“, tedy v podstatě přesný překlad řeckého výrazu. Kraličtí v některých případech používali výraz „dobrořečiti“. Přesto ale již znali i výraz „požehnání“, který k nám přišel ze

středověké němčiny, konkrétně má základ ve slovu „segnen“, což je germanizovaná forma latinského „signare“ – to jest znamenati se (v tomto případě křížem). Je to jeden z mála přechodů, který význam slov použitých autory starozákonního i novozákonního kánonu spíše zamlžuje nežli projasňuje. Jsme na tom však přece jen o něco lépe nežli naši anglosaští bližní v Kristu, jejichž výraz pro požehnání má své kořeny v pohanském rituálu svěcení věcí nebo osob tím, že byli znamenáni krví.

mch

Skafandr a motýl

Knihu jsem si půjčila v knihovně z profesního zájmu – věděla jsem, že je o člověku, který po mozkové příhodě ztratil schopnost mluvit. Na rozdíl od mnoha jiných lidí s touto diagnózou mu však zůstala schopnost psát, tedy skládat slova z písmen do smysluplných celků, ačkoliv vzhle-

dem ke kompletnímu ochrnutí nemohl psát běžným způsobem ani rukou, ani na počítači. Dorozumívat se mohl vlastně jen mrkáním levého oka, a tak napsal svou knihu pomocí frekvenčně seřazených písmen, které mu zapisovatelka předříkávala, dokud ji mrknutím nezastavil na nějakém písmenu,

kteřé pak zapsala – a to celé znova a pořád dokola.

Jean–Dominique Bauby byl šéfredaktorem časopisu *Elle* a byl zvyklý žít naplno, dokud ho ve 43 letech nepotkala mozková příhoda. Kdo by myslel, že kniha bude jen o depresech někoho, kdo ztratil skoro vše, mýlí se. Jean Dominique sice pocho-pitelně vzpomíná na „první život“ a přemýšlí o velmi vážných věcech, ale zachovává si smysl pro humor, ať už mluví o čemkoliv. Třeba o obtížích svého přebývání v nemocnici či o komunikaci. *V nemocnici můj komunikační kód používá jen logopedka a psycholožka. Nejčastěji mám k dispozici jen velice omezený repertoár mimických pohybů, mrkání okem a zavr-tění hlavou, abych mohl poprosit, aby zavřeli dveře, utáhli kohoutek, ztlumili televizi nebo spravili polštář... Začal jsem chápat, že nemocniční lid se dělí na dvě části. Většina z nich nepřekročí práh bez toho, aniž by se pokusili pochopit mé volání o pomoc, ti ostatní zmizí a předstírají, že neviděli mé tísnové signály. Takový byl třeba ten hňup, co mi vypnul v poločase fotbalový zápas Bordeaux–Mnichov a bez upozornění mně popřál dobrou noc... Nebo o nevlídném a povýšeném lékaři: Kdyby dotyčný odešel, z kterého nadutého blba bych si pak mohl dělat legraci? Na jeho věčnou otázku „Vidíte dvojité?“ bych už neměl to sa-*

motářské a nevinné potěšení slyšet se v duchu odpovídat: „Ano, vidím dva kretény místo jednoho.“ Jako správný Francouz věnuje jednu kapitolu jídlu – i když přísun kalorií se k němu dostává pouze žaludeční sondou, ve svých snech kombinuje pokrmy do fantastických chutí.

Vyrovňuje se i s tím, jak jasnou dělicí čáru takové postižení vykreslí mezi lidi, kteří patřili mezi kamarády, přátele, známé. *Byl jsem slepým a hluchým, nebo opravdu je nutné nešťěstí jednoho, aby ukázalo jiného člověka v pravém světle? Některé dopisy však vyprávějí ve své prostotě o obyčejných faktech, která zdůrazňují běh času. Jsou jako růže nasbírané za soumraku, jako ospalá deštivá neděle, jako dítě, které pláče před spaním. Tyto vzorky života věrně zachycují život, tyto závaný štěstí mně dojímají ze všeho nejvíce. Ať mají tři řádky nebo osm stránek, ať přicházejí z dalekého Levantu nebo z Levallois–Perretu, schovávám si všechny tyto dopisy jako poklad. Jednou bych je chtěl všechny slepit dohromady a vytvořit tak kilometrovou stuhu, která by se třepotala ve větru jako korouhev na oslavu přátelství. To zaplaší supy.*

Ta knížka není o víře, ale snad o zákoutích života, o nichž bychom měli také něco vědět.

jaš

BAUBY, Jean–Dominique: *Skafandr a motýl*. Brno: Jota 2008.

ale do fary v České Kamenici a fary v Rumburku se dlouhodobě neinvestuje a opravuje se jen to nejnútnejší, provizorně.

Jako těžké vnímáme i to, že lidé mají dnes velmi málo času, a mnoho aktivit a zájmů, a možností, a to i

lidé ze sboru. Na sbor pak mnohdy zbývá jen málo času, což je nám líto, ale všechno je otázkou priorit. Ovšem lidé nemají život v této době jednoduchý.

Filip Šimonovský, farář

Chodov

1) V Chodově nám bylo dáno (ostatně jako ve všech oblastech bývalých Sudet) navázat na existující sbor německé evangelické církve. Náš chodovský sbor vznikl po druhé světové válce shromážděním navrátilivších se Čechů z Horního Slezska, především z Bedřichova Hradce a okolí. Tam odešli, aby mohli svobodně vy-

znávat svou víru, kterou pro poměry po Bílé Hoře u nás v Českých zemích vyznávat nemohli. Velmi dobře se lze o tom dočíst v knihách sestry Edity Štěříkové.

2) Sbor není veliký – tedy asi při pohledu z aktivnějších částí naší církve – schází se nás na bohoslužbách kolem dvaceti lidí. Biblických hodin

mladých lidí s dětmi.

2) Sbor má cca 100 členů, a to včetně kazatelské stanice Česká Kamenice. Aktivní je asi jedna čtvrtina. Bohužel na různé sborové aktivity nechodí lidé pravidelně, zvláště ti mladší s dětmi, kteří ještě k tomu nejsou přímo z Rumburku.

3) V neděli máme pravidelně bohoslužby v Rumburku a České Kamenici. (Bohoslužby jsou také ve Varnsdorfu, ale to je samostatný sbor.)

Nyní aktuálně je biblická hodina v ve Varnsdorfu i pro rumburské, ve čtvrtek jednou za 14 dní je kruh malých oveček (předškolní děti a děti na první stupni ZŠ), ve čtvrtek také jednou za 14 dní (na střídačku s ovečkami) je setkávání nazvané „víru žít“, které je zaměřené na nově příchozí do sboru, ale i mimosborové příznivce. V pátek se schází sbor pozounistů. Krom toho vyučujeme na 2 základních školách kroužek „dějiny křesťanství“. Z mimořádných aktivit máme různé výlety či oslavy, pravidelně hrajeme na 24.12. vánoční divadlo, na Zelený čtvrtek míváme v kostele netradiční bohoslužby nazvané „Noc zhasínajících světél“, na neděli Cantate v kostele zpíváme a hrajeme s malým bandem, předposlední neděli v červnu před prázdninami míváme sborovou slavnost. Den díkčinění slavíme spolu s varnsdorfskými, starokatolíky a husity. Občas hostíme sestry a bratry ze sborů z přilehlého Saska.

4) Radost nám dělají především

nově přišlí členové sboru. Nyní naposledy při sborové slavnosti 28.6. přistoupi do sboru 9 nových lidí – 3 rodiny s dětmi. Také se nám podařilo uskutečnit zřejmě po velmi dlouhé době sborový víkendový pobyt rodin s dětmi ve Sloupu v Čechách s programem a bohoslužbami, to bylo teď v září. V listopadu bychom měli po 4 letech mít nainstalované varhany, které se po požáru kostela restaurovaly v dílnách firmy Organa. Na III. adventní neděli 13.12. proto budeme slavit bohoslužby s posvěcením těchto varhan a s malým varhanním koncertem v podání celocírkevního kantora br.Moravetze, a to od 14:00 hod.

Prosíme přijměte pozvání na tyto bohoslužby a přijďte se k nám podívat!

Co nám dělá starost? Také toho není málo. Rumburskému sboru jde o existenci. Je to malý sbor a my bychom rádi, aby tu stále pokračovala práce „na Boží vinici“, aby tu bylo zvěstováno evangelium naším evangelickým způsobem, aby tu lidé mohli nacházet zázemí a rodinu. Přišli sice noví lidé, ale není jich zas tolik a situace je stále velmi křehká. Vnímáme však, že to nejdůležitější, když budeme mluvit o naší lidské stránce, jsou lidé. Peníze jsou až potom, ale přirozeně, peníze jsou také naší starostí. Na provoz sboru peníze máme, včetně personálního fondu, ale na jakékoli mimořádné výdaje to začíná být problém. Kostel je nově opravený,

Sborová solidarita I.

V souladu s rozhodnutím sborového shromáždění staršovstvo našeho sboru rozdělilo určitou částku 14 sborům, které mají obtíže s financováním svého běžného provozu – ať už jde o platbu Personálního fondu za své kazatele či opravy a rekonstrukce budov. Sbor, který se na základě doporučení jednotlivých seniorátních výborů staly příjemci příspěvku, chceme

opět krátce představit. Letos jsme požádali jednotlivé sbory o zodpovězení několika otázek:

- 1) Jak dlouhou historii má váš sbor?
- 2) Jak je sbor veliký, kolik lidí se aktivně účastní sborového života?
- 3) Jaké aktivity ve sboru máte?
- 4) Co vám v životě sboru dělá radost a co je naopak obtížné?

Chomutov

1) Sbor vznikl v r.1947 na místě bývalého německého sboru, dílem ze starousedlíků, dílem z nově přícho-

zích. Evangelíci převzali faru i kostel a rozběhli rozsáhlou práci v celém regionu. Faráři objížděli desítku míst,

sbor se věnoval mládeži, repatriantům i mnoha cizincům, kteří tehdy na Chomutovsku žili. Zvrat přišel v roce 1950, faráře Dittricha i se staršovstvem zatkla StB na základě vykonstruovaného obvinění. Tři lidé včetně faráře zůstali potom ve vazbě, odkud byli propuštěni až po 14 měsících. Tento úder společenství poznamenal, aktivity opadly, sbor se stáhl z veřejného prostoru na faru. V roce 1972 byla navíc nařazena demolice německého evangelického kostela. V 80. a 90. letech se sbor potýkal s neobsazeností, nebýt obětované práce farářů a kurátorů, byl by asi zanikl. Dnešní společenství se skládá ze tří čtvrtin z nově příchozích.

2) Sbor má asi 200 členů, bohoslužeb se účastní průměrně 15, s velkými výkyvy. Lidí, kteří se zapojují do různých sborových aktivit, je několiknásobně víc. Zdaleka ne všichni jsou z církve.

3) Přes týden se scházíme na biblické hodině a s dětmi na náboženství. Spolu s adventisty pořádáme už druhým rokem na faře setkání maminek s dětmi. Máme také několik hudebních aktivit: pěvecký sbor se schází spíše nárazově, pravidelně se cvičí společné troubení na pozouny (tzv. sbor trubačů, Posaunenchor). Trubače podporuje náš partnerský sbor ze saské strany hranic, se kterým jednou ročně slavíme česko-německou bohoslužbu. Mohl bych ještě pokračovat, věnujeme se divadlu, pořádáme

tábor pro děti. . .

4) V poslední době mi udělalo největší radost, že se naše společenství rozhodlo dlouhodobě podporovat ne-daleké středisko Diakonie v Mostě. Spojili jsme síly s tamějším sborem a spolupráce se rozběhla, našli se dobrovolníci, kteří v azylovém domě přednášejí nebo pomáhají při zvláštních příležitostech, anebo pracují v dozorčí radě. Pomoc jiným jsme organizovali už dřív, vždy ale šlo o jednorázové gesto, nebo jsme třeba s adopcí na dálku narazili na nedostatek financí. Letos někdo dostal nápad, že budeme pomáhat „na blízko“. A tak se zrodila spolupráce s Mostem, zčistajasna, zespod, a lidé ji přijali za vlastní. Zrovna před týdnem, na svátek Díkůčinění, jsme vykonali první potravinovou sbírku, málem se nevešla do auta. Nejvíce starostí nám nyní přinášejí vztahy k politické reprezentaci našeho města. Pozice církvi ve zdejší regionu je dlouhodobě mizerná, a Chomutov není výjimkou. Když chtěl sbor jednat o užívání jednoho z několika volných městských kostelů, nikdo se s námi ani nebavil. K tomu přidejte veřejné majetkové přesuny z posledních dvou let zavánějící podvodem, a vyhrocenou sociální situaci, kterou podněcuje primátorka, a máte představu o atmosféře ve městě. Trápí nás to, hovory po bohoslužbách se pravidelně stácejí tímto směrem.

Jiří Bureš, farář

Rumburk

1) Náš sbor – Farní sbor ČCE v Rumburku – je sborem v oblasti bývalých Sudet, a tak byl založen po druhé světové válce a jeho jádro tvořili potomci exulantů vyhnaných z Českých zemí po bitvě na Bílé hoře za časů protireformace, především ze Zelowa.

Náš sbor však navázal, a to nejen převzetím budov a kostela, na tradici evangelíků luterského vyznání, Němců, kteří roku 1862 založili evangelický sbor, koupili kostel, do té doby užívaný jako restaurace či skladiště (postaven r.1778 jako řím.-kat. kaple sv.Jana Nepomuckého; r.1787 odsvěcen a prodán k světským účelům), upravili ho, opatřili zvony a varha-

nami. V roce 1901 postavili školu, která se stala po druhé světové válce farou a je jí dodnes.

Z novodobé historie se na sboru podepsal především požár kostela v r. 2003, kdy se do kostela vloupal mladý muž, závislý na drogách, a z nedbalosti ho zapálil. Díky Bohu, mnoha dobrým lidem, i Vám ze sborů naší církve, a také České pojišťovně a jejímu vzornému plnění, se kostel podařilo zcela obnovit a některé věci dokonce posunout i dál. Kostel i s domečkem z konce 18.stol., který byl ke kostelu tenkrát přistavěn jako dům pro hostinského, se podařilo otevřít pro lidi z Rumburku a okolí a zřídit tam malou čajovnu s prodejem výrobků z Diakonie a pracovníky se zdravotním handicapem. Slouží také jako kulturní prostor pro výstavy, besedy, přednášky, cestopisy atp. Díky této aktivitě sbor získal hodně kontaktů, příznivců a sympatizantů, a v posledních 3 letech tak v našem sboru našlo své místo 6 rodin – 10